

Przedwzrostek

Ilustrowany dziennik narodowy i katolicki

Nr 43 (209 bis)

— WYDANIE POSWIĄTECZNE —

Wtorek, dnia 13 września 1938

Exemplarz
pojedynczy

10
gross

Przemiar
miesięczny

2,50

Balony z Belgii lecą w stronę Polski

Wczoraj po południu odbył się w Leodium start 9 balonów, w tym trzech polskich, do 26 z rzędu zawodów o puchar Gordon-Bennetta — Fachowcy zapowiadają pojedynek pomiędzy Belgiem Demuyterem i Polakiem kpt. Januszem

Leodium. (Tel. wł.) W niedzielę po południu odbył się start 9 balonów do 26 z rzędu zawodów o puchar Gordon-Bennetta. Balony poleciały — przy dość silnym wietrze zachodnim — w następującym porządku:

1) „Belgica“ (Belgia), pilotowany przez Demuytera i Hofmansa.

2) „Aero-Club-France“ (Francja), pi-

lotowany przez Chombeza i Coez (oficerów lotnictwa francuskiego).

3) „Warszawa II“, pilotowana przez inż. Krzyszkowskiego i inż. Łańcuckiego.

4) „Zürich III“ (Szwajcaria), pilotowany przez inż. Tilgenkampa i Schaeftla.

5) „Wallonie“ (Belgia), pilotowany

przez Ouersina i Van Schellego.

6) „Maurice Mallet“ (Francja), pilotowany przez Dollfusa i Jaquet.

7) „Polonia II“, pilotowany przez por. Koblańskiego i por. Patalana z Torunia.

8) „S II“ (Belgia), pilotowany przez kpt. Thonnarda i Vanderschuerena.

9) „L. O. P. P.“ — przez kpt. Janusza i inż. Janika.

Belgijski Aeroklub Królewski ufundował pięć nagród pieniężnych dla balonów, które zajmą czołowe miejsca. Zwycięzca otrzyma 25.000 fr. (około 4.500 zł), drugi 10.000 fr. (około 1.800 zł), trzeci 7.500 fr., czwarty 5.000 fr., piąty 2.500 fr. Tegoroczne nagrody są znacznie skromniejsze od nagród ufundowanych w swoim czasie przez Polskę.

Najgroźniejszymi zawodnikami są kpt. Janusz Demuyter oraz Tilgenkamp. Zdaniem fachowców, wśród tych właśnie wytrawnych zawodników rozegra się przede wszystkim walka o zdobycie pierwszego miejsca.

Pierwsze miejsce zajmie balon, który przebędzie największą odległość w linii prostej, licząc od luku ziemi, od miejsca startu. W razie opadnięcia na morze, nastąpi eliminacja zawodnika.

W niedzielę po południu wiały w Europie środkowej bardzo pomyślne dla aeronautów silne wiatry zachodnie, mające na wysokości 1000 metrów szybkość 30 do 40 km/godz.

Dodać należy, że pierwsze wiadomości o lądowaniach balonów powinny nadejść dopiero w poniedziałek wieczorem, a nawet we wtorek rano. Zawod-

Balon „Warszawa II“

pilotowany przez inżynierów Krzyszkowskiego oraz Łańcuckiego z Klubu Balonowego przy fabryce w Mościcach. Załoga ta po raz pierwszy stała do walki o puchar Gordon-Bennetta. Ma ona za sobą jednak doskonałe wyniki w krajowych zawodach.

nicy bowiem mogą przy zręcznym manewrowaniu balastem utrzymać się w powietrzu co najmniej przez dwie doby, tj. do wtorka wieczorem.

Bruksela. (PAT) Przybyłych w piątek do Leodium polskich aeronautów, biorących udział w zawodach o puchar Gordon Bennetta, powitali niezmiernie serdecznie przedstawiciele kół oficjalnych i sportowych oraz liczna delegacja polska ze sztandarami.

Federacja turystyki prowincji Leodium wydała w piątek na cześć lotników polskich obiad, w sobotę podejmowano ich śniadaniem na ratuszu.

Zeszłoroczny zwycięzca w zawodach Demuyter rozporządza w tym roku nowym sprzętem. Uważa on polskich aeronautów za groźnych współzawodników ze względu na ich znakomite przygotowanie organizacyjne i sprzęt.

Wielodniowe wielkie bitwy w Chinach

Tokio. (PAT) W niedzielę o godz. 13 wojska japońskie rozpoczęły natarcie wzdłuż rzeki Szin w pobliżu góry Ficzin na zachód od Liuan.

Po zajęciu Czeng-Czu-Fu i Tajkanu w prowincji Honan dwie lotne kolumny japońskie osiągnęły linię, łączącą Fukau i Czukiaku o 20 km od nowego koryta Rzeki Żółtej. Kolumny te zagrażają przecięciem południowego odcinka kolei, prowadzącej do Pekinu.

Nowe koryto Rzeki Żółtej istnieje od chwili, gdy Chińczycy zniszczyli tamy na wschód od Kaifengu, ażeby przeszkodzić postępowi wojsk japoń-

trwa już drugi dzień. Wojska chińskie, zgrupowane na tym odcinku, liczą około 100.000 żołnierzy. Są one prawie całkowicie otoczone przez wojska japońskie.

Według informacji, otrzymanych przez dowództwo japońskie, Chińczycy skoncentrowali wokół Hankau przeszło 20 dywizyj. Powolnie stosunkowo postępują wojska japońskie tłumacząc się górzystym charakterem terenu i licznymi jeziorami. Wojska chińskie są zdemoralizowane i nie mogą stawiać poważniejszego oporu.

Tokio. (PAT) Według wiadomości, otrzymanych z Kiukiang, wielka bitwa rozgrywa się obecnie na froncie Teian — Nanczang, gdzie Czang-Kai-Szek zgromadził wielkie siły.

W górach na pograniczu prowincji Anhwei i Honan walki trwają już od 9 dni. Pierścien wojsk japońskich, otaczający Chińczyków, zacieśnia się coraz bardziej. Jak zaznacza agencja Domei, straty chińskie są bardzo znaczne.

MAPKA OBECNYCH FRONTÓW WOJENNYCH W CHINACH.

skich. Obecnie Rzeką Żółtą płynię z północnej części prowincji Szantung na południe i wpada do jeziora Hung-tse na granicy Kiangsu.

Tokio. (PAT) Ruchy wojsk japońskich w kierunku Hankau poczyniły dalsze postępy.

Kolumny japońskie, które wyruszyły na południowy zachód od kolei Lunghaj i zajęły Taitang i Chwayang, obecnie przygotowują się do dalszych operacji w tym samym kierunku. Oddziały japońskie, posuwające się wzdłuż rzeki Hwai, znajdują się obecnie na północnej części prowincji Honan na północ od Kwangczau.

W prowincji Honan toczy się obecnie wielka bitwa w okolicy górzystej Ku-szanzu i Hwayenszau. Bitwa ta

Kalisz cześci setną rocznicę urodzin Asnyka

Uroczysta akademія, odsłonięcie tablicy, otwarcie Domu Kultury im. Adama Asnyka

Kalisz. (Tel. wł.) Uroczystości ku czci Adama Asnyka rozpoczęły się w sobotę nabożeństwem w kościele św. Józefa.

Wieczorem tego samego dnia urządzona została uroczysta akademія ku czci wielkiego poety.

Sala teatru im. Bogusławskiego, wypełniona po brzegi, przybrała odświętny wygląd. Na estradzie w otoczeniu sztandarów organizacyj i stowarzyszeń społecznych, ustawiono duży portret Asnyka, przybrany zieleńią i kwiatami. Akademię zagał rejent Wyganowski, który zobrazował w swym przemówieniu Asnyka jako myśliciela i poetę. Po recytacjach wierszy Asnyka przez artystkę Teatru Miejskiego w Kaliszu, Bronisławę Jędrzejewską, wygłosił prelekcję laureat nagrody literackiej m. Kalisza im. Adama Asnyka, Stefan Otwinowski, uwydatniając w prelekcji twórczość Adama Asnyka na tle jego rodzinnego miasta, po czym odczytał wiersz Asnyka, poświęcony Kaliszowi, pt. „Rodzinne miasto“.

Drugą część programu wypełniły występy Chóru Mariańskiego, orkiestry „Pluszowni“ oraz występy solowe pp. Janusza Herbicha, mec. Jaroszewej i dyr. Gedeonowa. Wiersz pt. „Wieś w hołdzie i czci Asnykowi“ wygłosił młody powieściopisarz chłopski Stanisław Witowski.

Z racji obchodu szereg osobistości i organizacji nadesłało depeşe.

Niedzielne uroczystości rozpoczęła o godz. 9 msza św. w kościele św. Miłkołaja, na której byli w wielkiej liczbie uczestnicy zjazdu b. wychowanków szkół kaliskich.

Po nabożeństwie udano się pochodem na ulicę 6 Sierpnia, gdzie na frontonie domu nr 14 odsłonięto tablicę ku czci Asnyka. Odsłonięcia dokonał prezydent miasta Bujnicki. Następnie odbyło się poświęcenie kamienia węgielnego pod Dom Kultury i Sztuki im. Adama Asnyka przy ulicy Pierackiego.

Kulminacyjnym punktem obchodu było uroczyste posiedzenie Rady Miejskiej w sali ratuszowej. Na

posiedzeniu tym prezydent miasta wręczył nagrodę literacką miasta Kalisza laureatowi konkursu Stefanowi Otwinowskiemu.

Następnie w pięknie udekorowanej sali przy nader licznych udziałach zaproszonych gości nastąpiło otwarcie zjazdu b. wychowanków szkół kaliskich. Dłuższe przemówienie wygłosił prezydent Bujnicki, po czym, dziękując za wyróżnienie, przemówił laureat Stefan Otwinowski. Z kolei przedstawiciele Związku byłych Wychowanków Szkół Kaliskich wręczyli Zarządowi Miejskiemu na ręce prezydenta Bujnickiego medal pamiątkowy, wydany z okazji 100-lecia urodzin Adama Asnyka.

O godz. 13 urządzona została uroczysta akademія w auli gimn. im. Adama Asnyka, po czym uczestnicy zjazdu udali się na wspólny obiad.

Zakończenie uroczystości nastąpiło w Teatrze Miejskim, który wystawił Asnyka „Bracia Lerche“. Sztuka ta, wystawiona bardzo starannie, odniosła prawdziwy sukces artystyczny.

— Ale jakie jest pańskie osobiste zdanie?
 — Ja nigdy nie mam osobistego zdania. Pan dyrektor dał mi to do wyreżyserowania, więc — sprawa zatwierdzona! Nie mam czasu się zastanawiać, czy to szmira, czy arcydzieło...
 — Uzgodnił pan z autorem reżyserię?
 — Et, co się tam autor znał! Mówił mi jakieś kosałki opaki, ale ja ich nawet nie słuchałem. Prawdziwy autor — to dopiero reżyser!
 Dyrektor był zdeorientowany. Doświadczanie teatralne mówiło mu, że sztuka jest ciekawa i powinna zrobić kasę, ale nie chciał temu wierzyć. Bo skądżeby taki debiutant, Ostrowski, mógł napisać dobrą sztukę? Kto o nim słyszał? Czy zna go Paryż, czy Londyn, czy Berlin? Przecież nie należy nawet do ZAD'u.
 — Będzie skandal, będzie skandal! — powtarzał z jakąś zjadliwą radością.
 A tymczasem Staszek, gdy się przekonał, że dyrekcja teatru tym razem traktuje rzecz poważnie, zamiast radości z urzęczywstwienia swych pragnień, odczuwał tylko wielką treść, powiększającą się z dnia na dzień, w miarę zbliżania się terminu premiery.
 Gdy nadszedł ten dzień, spędził go tak zwłoki dzień powszedni. Do czwartej po południu siedział w redakcji i zatawiał bieżącą robotę. Odwiedził go zaprzyjaźniony z nim krytyk teatralny, redaktor Wiewiórski i uscisnął jego dłoń, patrząc na niego ze szczerym współczuciem.
 — Więc tak nisko upadłeś, aby wystawiać sztuki teatralne? Bój się Boga człowieku! Suchel nitki na tobie nie zostawia koleddy-recenzenci! Rozmawiałem już z jednym i drugim...
 — Co oni mogą z góry wiedzieć? Przecież nie znają mej sztuki!

Obraz drugi dzieje się w wspaniałym pałacu dyrektora kopalni węgla. Jest bal dobroczynny na rzecz rodzin, pozostałych po tragicznie zasypanych robotnikach. Pary taneczne kręcą się dokoła, przechodzą do dalszych sal, wracają znowu na scenę. Znowu, jakby błędne koło... Nagle orkiestra milknie, rozlegają się jakieś okrzyki... Na ulicy, przed pałacem, wyje tłum zbuntowanych, czy strajkujących górników. Grożą przez delegatów, że wtargną na salę balową, stawiają jakieś żądania. Dyrektor nie boi się, choć zameldowano mu, że przerwano druty telefoniczne. Ma do swej dyspozycji i obrony służbę, świetnie uzbrojoną w broń palną, ma nawet karabin maszynowy. Lecz nagle dowiaduje się, że tym tłumem zbuntowanych górników przewodzi jego rodzony, jedyny, ukochany syn... Ma więc przeciw niemu zwrócić broń?

W obrazie trzecim, ów „zbuntowany“ syn, wyrzucony przez ojca z domu, przebywa na jakiejś egzotycznej wyspie. Razem z nim ukochana przez niego dziewczyna, córka zabitego w kopalni górnik, która z nim ucieka. Wśród wspaniałej, egzotycznej przyrody przeżywają sielankę miłosną. On pod wpływem tej miłości, zapomina egoistycznie o swych ideałach społecznych, o sprawie której pragnął życie poświęcić. Lecz piękna sielanka kończy się dramatycznie. Kochanka jego, ukąszona przez jadowitą kobre, umiera. On zrozpaczony, ucieka w świat...

Następne obrazy, to dalsze jego dzieje. Aby zapomnieć o swej tragedii, rzuca się w wir życia i użycia. Bardzo prędko traci cały kapitał, wydzielony mu przez ojca. Stacza się na same dno nędzy materialnej i moralnej. Wreszcie otrzymuje wiadomość, że ojciec przebaczył mu i pozwala wrócić do domu. Lecz ta wiadomość zastaje go całkiem już złamanego duchowo i zmęczonego życiem. Nie widzi już celowości ży-

— To są sliksy! Jedynie ten żydek z Tygodnika Literackiego wyraził się w ten deseb: „To coś trochę z Maeterlincka trochę z reportażu scenicznych Jerzego Tępy, a wszystko razem podlane melodramatycznym sosem Jęweinowa...“ Ale nie bierz tego na serio! On tak przecież zawsze!

— Dziękuję ci... A co mówią inni krytycy? —
 — Serdeczne gratulacje, Staszku! Jest w tej sztuce jakiś czar prawdziwej poezji, a to bierz! Jako krytyk, miałbym pewne zastrzeżenia, ale jako zwykły widz jestem zachwycony!

Podczas najbliższej paauzy wpadł do loży redaktor Wiewiórski.

— Naprawdę zaszkoczone były Staszek. Dziełkował z takim usmiechem za oklaski i słowa uznania, lecz jednocześnie czuł się jakby rozczarowany. Może w tym niespodziewanym triumfie, w tym spełnieniu pragnień, tkwił jak w każdym spełnieniu, przesył? A może budziła się podświadoma tęsknota nowej walki, nowej męki twórczej, nowych żmudzeń i nowych nadziei...

— Brawo, stokrotne brawo! Wziął ich pan. Teraz już pójdzie jak po masle!

— Brawo, stokrotne brawo! Wziął ich pan. Teraz już pójdzie jak po masle!

— Kurtyna! — krzyknął dyrektor. —
 Gdy Staszek oprzytomniał, spostrzegł, że stoi na środku sceny, przed podniesioną kurtyną, a przed nim, niby wzburzone morze huzy tłum w teatrze. Ukłonił się niesmiało i niezgrabnie wycofał za kulisy. Tu porwał go dyrektor w objęcia:

cia. Samobójstwo wydaje mu się jedynym wyjściem z błędnego koła, w którym się znalazł. Wtedy na drodze jego życia staje znowu ów stary człowiek, który w pierwszym obrazie wyprowadził górników z zasypanej kopalni. Prowadzi go w jakąś baśniową, zaczarowaną krainę, nad brzeg jakiegoś wielkiego jeziora, w którym odbija się zachodzące słońce.

Rolę starego człowieka gra wielki artysta. Staszek był na próbie i wydało mu się teraz, że słyszy jeszcze jego głos w tej scenie nad jeziorem.

— Spójrz dokoła! Widzisz te cuda? Trzeba tylko umieć patrzeć! Patrz i nasycaj wzrok, patrz sercem, a na duszę twoją spłynie kojący spokój. Uleca troski i usta twoje wykrzykną w zachwyceniu: hosanna! Patrz: czy jest coś piękniejszego nad ten cichy, wiosenny wieczór? Czy widziałeś coś wspanialszego nad ten pogodny zachód słoneczny? Spójrz na tę harmonię blasków i barw! Patrz: oto na różowo-złotym tle nieba stoja srebrzyste topole, drżące z zachwyty, jakby oczarowane cudem gasnącego słońca! A tam, gdzie ściemniał już błękit niebieski i nabierać poczyna granatowych odbłasków, migocą pierwsze gwiazdy... Widzisz? Spójrz na te krzewy jaśminu, jakby śniegiem pokryte, cudne w swej bieli przezroczystej, zasłuchane w pieśń słowika... Czy czujesz zapach róż? Patrz i słuchaj! A cząstka tego piękna, która cię otacza, przeniknie i duszę twoją. I stanie się wtedy ona piękna, jak kwiat biały róży... I czyste stanie się serce twoje, wolne od niepokoju, a pełne pogody i bezmiennej wdzięczności. Zrozumiesz wtedy piękno życia! Zrozumiesz je przez piękno wewnętrzne! I będziesz wskazywał drogę tym, którzy błądzą, którzy są nieszczęśliwi...

Te słowa napisał kiedyś pod wrażeniem rozmowy z profesorem Kłosem, niezapomnianym swym przewodnikiem duchowym, promiennym apostołem wiary

dobroć ludzką i w piękno życia... W ustach wielkiego artysty brzmiały one porwijące. Czy poruszają one ten nieznaną mu tłum?

Tymczasem teatr powoli się zapamiętał. W pierwszych rzędach przeważała stała, typowa publiczność premierowa, a więc przede wszystkim recenzenci teatralni dzienników i tygodników warszawskich.

Jak zawsze zwracała ogólną uwagę uśmiechnięta i pulchna jak księżyc w pełni, twarz jego znanego literata, ongiś również krytyka teatralnego. Był trochę zacierwieniony po słońcu prawdziwego podobnie obiedzie, obficie zakropionym winem i bar-dzo zadowolony ze świata, ludzi, swych wydawców i z siebie. Obok skulony, przygarbiony i straszliwie ponury, siedział pewien wybitny krytyk, tłumacz i es-sayista entuzjasta Balzaca, pogromca Mickiewicza, dożywszy pół-dziewięć i postarach zle zbudowanych de-wotek. Zwrocony twarzą do widowni, uśmiechał się do znajomych inny krytyk o dostojnej blond brodzie, nieco już siwiejącej, z miną łowisza na wesoło, jakby zadujący, że nie jest na balcie z ładnymi dziewczynkami. Nerwowo przeciskał się do swego miejsca w drugim rzędzie, chudy pan, nieokreślonego wieku o uciezionych włosach i wąsach, komediopisarz i je-dnoznacznie krytyk skryty Don Juan, o świetoszkowa-nej premierce. W czwartym rządzie, womicznie uśmiechnięty, rozsiadł się łysawy, o semickich ry-sach, recenzent teatralny pewnego tygodnika literac-kiego, znany ze zjadliwości wobec sztuk autorów pol-skich.

Obok tych wielkich asów warszawskiej krytyki teatralnej, rozsiadł się tłum pomniejszych plotkarzy, młodych buków, ongiś reporterów działu gospodar-czego lub sportowego, dziś z protekcji cioci ministro-wej „krytyków teatralnych”, bacznie zwracających

uwagę na każdy gest i minę mistrzów krytyki i nadstawiających uszy na ich słowa w czasie pauz. Z nich to jeden napisał kiedyś po premierze „Życie snem” Calderona, że to... „bujda”!

— Każdy z nich tu przyszedł z nożem w kieszeni przypomniawszy sobie Staszek słowa redaktora Wiewiórskiego.

Naraz zabrzmiał gong, światła pogasły i wśród rumoru spóźnionych widzów, szukających po ciemku swych miejsc, podniosła się powoli kurtyna...

Rozegrała się ponura i groźna tełnąca scena w zasypanej kopalni... Gdy po tym pierwszym obrazie zapadła kurtyna, cisza zaległa w teatrze. Gdzieś na galerii zabrzmiały nieśmiało oklaski, lecz zaraz umilkły, bo kurtyna podniosła się do następnego obrazu. I po tej scenie, doskonale wyreżyserowanej i znakomicie granej, gdy zapadła kurtyna, teatr milczał. W ciemnościach, wśród głuchej i jakiejś niesamowitej ciszy na widowni, za opuszczoną kurtyną huczała scena obrotowa, przy zmianie następnej dekoracji. I prawie bez żadnej pauzy, ciągle, wśród tej ciszy, podniosła się kurtyna do trzeciego obrazu.

Dekoracja, przedstawiająca stylizowaną wyspę egzotyczną, była wspaniała i bardzo efektowna. W ramach tej dekoracji rozegrała się scena, pełna poezji i subtelności wdzięku. Czar tej poezji płynął ze sceny i stopniowo porwał publiczność. Toteż gdy zapadła kurtyna, teatr grzmiał oklaskami. Rozległy się zewsząd tradycyjne nawoływania: autor! autor!

Do łoży wpadł dyrektor teatru, rozpromieniony.

— Triumf, prawdziwy triumf — wołał, sapiąc astmatycznie. — Musi się pan pokazać publiczności...

Porwał Staszka, wółprzymotnego i zaprowadził go kulisami na scenę. Słychać tu było wciąż oklaski i nawoływania.

— Mój drogi, to się czuje, to się wie! Debiutant polski jest na to, aby polski krytyk mógł sobie na nim użyć dowoli, aby mógł się popisać swą erudycją. Każdy krytyk teatralny przychodzi na premierę sztuki polskiego autora z nożem w kieszeni. I potem rżnie! Bez litości i z szatańską radością. To go stawia w opinii publicznej, to podnosi jego autorytet! Bo o sztuce zagranicznej, choćby to była największa bujda, nie wypada, a raczej niebezpiecznie jest, źle pisać. Można wpaść. A nuż bowiem okaże się, że ktoś już za granicą pochwalił? A nuż w Paryżu, czy w Berlinie miała powodzenie?

— A przecież podnosiliście gwałt, że teatry warszawskie bojkotują polską twórczość?

— To były tylko frazesy! Tego dotychczas nikt na serio nie brał. Ani krytycy, ani dyrektorzy teatrów, ani publiczność... Dopiero teraz, po raz pierwszy! Ale nie bój się! Już ja ci krzywdy nie zrobię! Po przedstawieniu oblejemy chyba premierę, co?

— Ma się rozumieć!

Godziny popołudniowe, nieznośnie wlokące się, spędził Staszek w domu. Oczekiwali razem z Jankiem na Felka z fabryki, aby razem wybrać się do teatru. Przyszedł wreszcie, jakiś dziwnie rozpromieniony i bardziej jeszcze wzdychający, niż zwykle.

— Zobaczycie, że z tego wzdychania Felka, jeszcze co złego wyniknie — powiedział Janek.

Felek uśmiechnął się niespodziewanie pogodnie i rzekł tajemniczo:

— A może i co dobrego?

Odświeżenie przybrani, pojechali taksówką do teatru, gdzie Staszek miał zarezerwowaną dla siebie łożę. Godzina była jeszcze wczesna i teatr prawie pusty. Zaniepokojony tym Janek, poszedł bez wiedzy Staszka do sekretariatu, aby się dowiedzieć jaki jest stan kasy. Wrócił stamtąd uspokojony z radosną wie-

! wskazuje drogę wyjścia..*

Wreszcie zjawia się stary człowiek, nikomu nieznanym Rozgrywa się scena pełna dramatycznego napięcia. state w to samo miejsce. Prawdziwe „biedne kolo”, ków drogi wyjścia, błądzą po ciemku i powracają do botnicy szukają gorączkowo w labiryncie kruzgan-zasypana została droga wyjścia, zagasy światła. Ro-Przed chwilą stała się katastrofa, nastąpił wybuch, Snują się czarne postacie, jak automaty, jak widma. Tłum robotników w czeluściach kopalni węgla.

pięterzy: które za chwilę rozegrają się na scenie. Oto obraz Snuły mu się w myśli obrazy dramatycznej wizji, i nie miałyby teraz tremy...

Wiedzy, po przeżyciu wspaniałych spokojnych i nie miałyby teraz tremy... Wiedzy, po przeżyciu wspaniałych spokojnych i nie miałyby teraz tremy... Wiedzy, po przeżyciu wspaniałych spokojnych i nie miałyby teraz tremy...

Wiedzy, po przeżyciu wspaniałych spokojnych i nie miałyby teraz tremy... Wiedzy, po przeżyciu wspaniałych spokojnych i nie miałyby teraz tremy... Wiedzy, po przeżyciu wspaniałych spokojnych i nie miałyby teraz tremy...

Wiedzy, po przeżyciu wspaniałych spokojnych i nie miałyby teraz tremy... Wiedzy, po przeżyciu wspaniałych spokojnych i nie miałyby teraz tremy... Wiedzy, po przeżyciu wspaniałych spokojnych i nie miałyby teraz tremy...

Kowel — miasto królowej Bony

(Od własnego korespondenta „Orędownika“)

Kowel, we wrześniu.

Jesiennym przedwieczorem toczyła się ciężka karoca królewska piaszczystym brzegiem rzeki Turii, leniwie rysującej swe liczne meandry wśród zielonych łąk i złotych piasków. Naraz coś skrząknęło w ogromnym kole i wehikuł osiadł w głębokim, napelnionym wodą wyboju. Na wróżno liczne pacholki silnymi barami podpierali pojazd, a szóstka rączych koni zrywała z miejsca, wydobyla karoca potoczyła się tylko parę kroków, zostawiając w błocie nadłamałe koło.

Wyjrzało dostojne oblicze w rozchyłonej zasłonie okna, a piękne, czarne brwi ściągnęły się gniewnym łukiem. Rzucili się liczni dworzanie i pacholki, by pomóc dostojnej pani wydobyć się z pochylonej karocy i wnet cała gromada rozpięzła się po piaszczystym brzegu, uchodząc przed oczu gniewnej Włoszki.

Królowa Bona, wracająca z objazdu swych włości i z południowych kresów, srodze niezadowolona była z tego przymsowego postoju na rozmokłym pustym brzegu. Szybkim krokiem przemierzła wąską ścieżynkę, wijącą się wzdłuż rzeki ku pobliskiej osadzie, z której już gromadka hajduków wiodła pośpiesznie kowala.

Uplęły długie chwile, zanim oś została skuta i koło zakrecone. Królowa miała czas rozglądać się w okolicy. Wieczór zapadał coraz gęstszy; jasne błyski pochodni, przyświecających kowalowi, jaskrawo sunęły po wolnym nurcie rzeki, z której zarosniętych brzegów zrywały się cicho stara dzikich kaczek; berkacze trzeszczały w trawach i bąki pomrukiwały basem. Pomimo tych rozhworów rzeki z łąką, pomimo szybkich uderzeń młotka, skuwającego żelazo, cisza zdawała się niezamącona, jak gdyby te odgłosy życia nie przenikały milczenia olbrzymiej równiny, okrytej sinym mrokiem. Bona wsłuchiwała się w to milczenie — i jej piękne oblicze powoli rozjaśniało się wyrazem dośytu i spokoju. Dobrze i pięknie tu jest, pomyślała królowa, której może pierwszy raz ranym było bezpośrednio przebywać sam na sam z dostojnym majestatem przyrody i ciszy.

Sowicie wynagrodzony kowal, ocieając spocone czoło, spoglądał za orszakiem królewskim, zdążającym pośpiesznie ku przeprawie na rzecę.

Od tam ciche osiedle, darzone łaską monarszą, poczęło się rozwijać i kwitnąć zachowując nazwę „Kowala”. Nazwa ta z biegiem czasu zatraciła środkowe „a” zmieniając je na „e”.

Taka to legenda mówi nam o genezie nazwy Kowla.

*

Kowel, leżący na wielkim szlaku litewsko-ruskim z dawien dawna był ważnym węzłem drogowym. Dziś węzeł ten połączył, stał się żelaznym, wykutym przez nowoczesnych kowali punktem węzłowym wielkich magistrali. Kowel to najruchliwszy ośrodek kolejowy Wołynia. W oczach naszych staje się wielkim miastem, rozplanowanym ze śmiałym rozmachem. Szerokie ulice w piasku ryte od razu są brukowane i wysadzone drzewami; gdzieś niegdzie stają nowoczesne piękne kamienice lub publiczne gmachy: szkoły,

fabryki, elewatory, wspaniała rzeźnia z chłodnią, urządzoną według najnowszej techniki i wszelkich wymagań sanitarnych, a nawet estetycznych.

Wszystko tu jest po gospodarsku, mądrze i ekonomicznie obmyślane. Jest więc własna miejska bekoniarńia, dostarczająca materiału budowlanego. Są i własne oranżerie i szkółki drzew, którymi ozdabia się place, ulice i nowopowstały park ludowy, w którym rzadkie okazy botaniczne pięknie rozrastają się na dawnych jałowych piaskach. Jest w tym parku basen wodny z plectwem i zwierzyńcem z okazami fauny wołyńskiej. Park bujny, świeży, ani jeden kwiatek tu niezłamany, ani jedno źdźbło trawy nie zdeptane. Świadczy to o kulturze sfer robotniczych, składających się przeważnie z kolejarzy. Jest ich tu dwa tysiące — cała kolonia, ślicznie urządzona wśród ogródków, drzew, ze szkołą i własnym kinem.

Gdyby królowa Bona mogła spojrzeć teraz na swoje miasto, nie znalazłaby tej ciszy, która wówczas ukoiliła jej wzburzenie, ale jej królewskie serce rozradowałby widok uregulowanej Turii, z kilku przerzuconymi mostami; po brzegach rzeki ciągną się wielkie place, wyrwane błotnej pustyni, na których teraz powstają olbrzymie stadiony, przystanie kajakowe i całe nowe dzielnice, o szerokim na miarę nowoczesnych potrzeb i wymagań zakroju.

*

To miasto wrastające z każdym rokiem, zasilające kadry swych robotników solidnym, wartościowym elementem polskim, posiadało do niedawna jeden kościół parafialny, ciekawy zabytek architektury drewnianej z XVIII w., ale mały i skromny. Z inicjatywy i staraniem ks. infułata Sznarbachowskiego, a obecnie wykańczony przez następcę jego ks. infułata Tokarzewskiego, wznosi się teraz nowy kościół.

Kowel, który dziwnym zrzędzeniem

losu nie posiada zadytkowych murów, bogato zdobionych wszystkie miasteczka Wołynia, teraz poszczycić się może tą nową świątynią, imponującą rozmianami, solidnym wykonaniem i oryginalnością pomysłu architektonicznego. Młody budowniczy p. Kononowicz potrafił w martwym stylu neogotyckim wyzwolić się z szablonu bezdusznego naśladownictwa, a opierając się na starych formach, powiązał je z nową i własną koncepcją budowniczą. Może za dużo tu szczegółów, nie w ozdobach architektonicznych, ale w samej architekturze, rozwijającej się w licznych wieżach, basztach, lukach, pilastrach, kolumnach. Całość wszakże jest imponująca. A co najważniejsze, że z tych potężnych murów bije duch żarliwości; każda tu cegła była wmurowana, jak w średniowiecznych czasach, na rzeczywistą chwałę bożą. Ze ścian tej nowej świątyni, może architektonicznie wywołującej pewne zastrzeżenia, emanuje gorący duch miłości; jest ona niejako skupieniem tradycji i wyrazem uczuć religijnych całego Wołynia; jest jego modlitwą dziękczynną i prośbą, wznoszącą się na strzelistych iglicach, osiadłą w krzepkich basztach, pnącą się po zębicach ceglanych blanków, rozpiętą niemal materialnie na szerokich płaszczyznach murów.

Te potężne, prawie bojowe kształty zamykają wewnątrz pełne mistycznej poświaty. Białe marmury rozkwitają tu w gotyckie palmety, przeświecone złotem i błękitem witraży. Tu modlitwa od gorących wzlotów jasnego brzasku, przechodzi w kojące cienie szafirowych zmierzchów.

Kościół wewnątrz jeszcze pusty i niewykończony — ale to może najwładniejsze stadium — panuje tu tylko kolorowy półmrok i kojąca cisza — może ta prawdziwa cisza z nad szerokich łąk Turii, wygnana hukami parowozów i świstem syren.

Kościół — Pomnik w Kowlu, wewnątrz z braku środków nie wykończony.

Obszerny plac, — ofiarowany przez magistrat, na którym wznosi się kościół-pomnik, — posiada tradycje historyczne. Jak nas objaśnia napis na skromnym graniastosłupie pomnika, stojącego z ubocza: na tym placu po- grzebano w 1812 r. żołnierzy polskich i francuskich, poległych w walkach ze zbuntowanym oddziałem gen. Schwarzenberga. Jest tu też tablica, wmurowana przez Polaków pow. kowelskiego na pamiątkę 350-tej rocznicy złączenia Litwy z Polską 1569—1919 r.

W tym punkcie węzłowym, jakim jest Kowel, na pograniczu ziem litewsko-ruskich, na kościach bohaterów epopei napoleońskiej stanął dziś kościół, dziękczynny pomnik wskrzeszonej ojczyzny, i dawnej jej potęgi i dawnych tradycji.

ELŻBIETA ZALESKA-DOROŻYŃSKA.

Na kaszubskim szlaku

Wrażenia z włości wodnej

Na „Rakownicy”.

Niesie nas rzeczka Rakownica od młyna Skórzewo koło Kościerzyny. Nie tyle niesie, ile my wlecemy kajak, krok za krokiem, jej płytkim i wąskim korytem. Więc brniemy raz po kostki w lodowato zimnej wodzie, raz zapadając się w niej powyżej kolan. Na domiar złego większość wody zabiera kanał irygacyjny, który odgłębia się w prawo, zostawiając w rzecę prawie same wodorosty. Pchamy się więc, przenosząc kajak co kilkadziesiąt kroków przez liczne mostki i przepychając się z trudem przez niezliczoną ilość zastaw. Byle dalej, byle bliżej Czarnej Wody i Wdzydz.

Kanał coraz bardziej się zwęża, coraz więcej wody splywa z niego na łąki, by w końcu zupełnie w nich zaginać. Bezradni stajemy w zaczynającym się tu grząskim bagnie. Do rzeki przez bagno mamy jeszcze jakieś dwieście metrów. Trudna rada! Trzeba kajak przenieść.

Na szczęście zjawia się pomoc w osobie młodego Kaszuba, ubranego w mundur K. S. M-u, a grabiącego w pobliżu siano. Nieproszone narzuca się z dobrą radą i pomocą. Znaną sobie twardą ścieżką dźwiga z nami ciężką łódź.

Z wdzięczności częstują go papierosem. Odmawia.

— Czy pan nie pali? — pytam. — Owszem, tak. Ale za pomoc z serca nie zwykłem brać zapłaty.

Tacy są Kaszubi. Uczynni i bardzo ceniący swą godność.

Na rzecę już dość wody. Bez większych więc przygód dostajemy się na jezioro Wieprznickie i rzeką Wieprznica wpływamy na jezioro Garczyńskie.

W sennie upalne południe płyniemy w niczym niezmaconej ciszy. Z dala zaczyna dochodzić jakiś szum, jakiś brzęk, jakby tysiącznego roju pszczoł, potężniejący z każdą chwilą i przechodzący powoli w gwar głośnych rozmów, śmiechów, śpiewów i wesolych pobrzekiwań. Cóż to nowego? Wyjaśnia się, że w pobliżu jest obóz żeński P. W.; uczestniczki właśnie czekają na obiad i oczekiwaniu skracają sobie rozmowami i śpiewem.

Do wieczora musimy przebyć jeszcze spory szmat drogi rzeką Garczyną do jeziora Granicznego i rzeką Graniczną na jezioro Sudomie, by następnego dnia rano ruszyć rzeką Trzebiechą do Czarnej Wody i na jezioro Wdzydzkie.

Kajak żaglowy na jeziorze Wdzydzkim.

Czarna Woda, lub jak inni chcą Wda, to lewobrzeżny dopływ Wisły o charakterze miejscami niemal górskim. Liczne mielizny zasiane kamieniami i niemniej częste bystrza zmuszają do bacznej obserwacji nurtu. Każda chwila nieuwagi może grozić rozbiciem kajaka, lub nadzianiem się na liczne tu kolki. Szczęśliwie jednak udaje nam się dopłynąć do jeziora Radolnego, które właściwie można uważać za jedną z odnóg jeziora Wdzydzkiego, mającego kształt olbrzymiego polipa. Tułów jego stanowi samo jezioro Wdzydzkie, odnóża zaś jeziora Radolne, Goluń i Jelenie na północy i zatoki w kierunku południowym na wsi Borski, Przytarnię i Knieje.

Wpływamy na Wdzydze od północy. Nie bez przyczyny nazywają je Morzem Kaszubskim. Wyspy (jedna wysoka, płaska, o urwistych brzegach,

jak miniatura Helgolandu) i ogrom jeziora uzasadniają tę nazwę. Półtorej godziny trzeba by płynąć, tego wiosłując, by dostać się do południowego końca.

Zatrzymujemy się na Małym Ostrowie na dłuższy kamping. Najbliższe nasze sąsiedztwo to „Halszki Jasnochówka”, pensjonat na „stałym ładzie”, pełen gości z Poznania. Tu urządził sobie pracownię artysty malarz K. Jasnuch, tu corocznie zjeżdża się liczne grono letników.

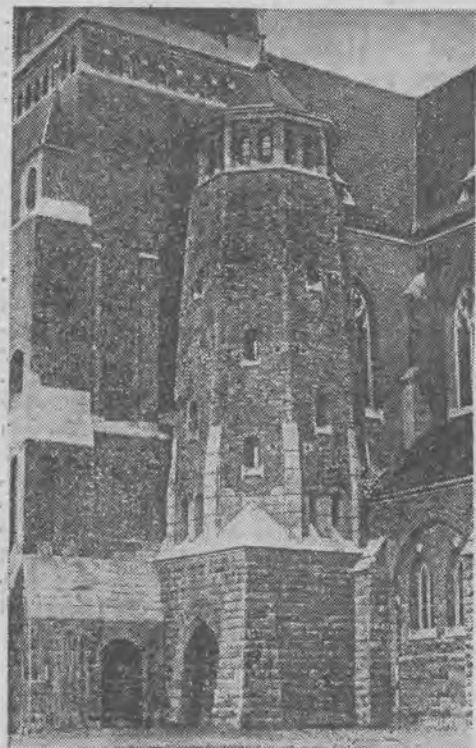
Zaprawdę Wdzydze godne są tego, by stanowić w przyszłości ośrodek klimatyczny, jakim na Węgrzech jest jezioro Balaton. Posiadają one wszystkie warunki po temu. Piaszczyste wysokie brzegi porastają lasy sosnowe, dając okazję do dalekich spacerów. Cztery wielkie, zalesione wyspy mogą stanowić cel wycieczek dla letników. Liczne plaże dają możliwość zażywania kąpiei w każdym prawie miejscu. Silne i urozmaicone wiatry zezwalają na rozwinięcie kunsztu żeglarskiego. Długotrwałe okresy pogody, brak wilgoci i kurzu w powietrzu stanowią przy tym wszystkim idealne warunki klimatyczne i letniskowe.

Rozwój Wdzydz przyniesie korzyść nie tylko letnikom, lecz także tamtejszej ludności kaszubskiej, żyjącej nie-raz w wielkiej nędzy na swych piaszczystych, borom Tucholskim wydartych gruntach.

Mgr EDMUND PIWKOWSKI

Na „Czarnej Wodzie”

Baszta z białym orłem przy nowym kościele w Kowlu.